SOCIALE INNOVATIE Maastrichtse fabrikant leeft op door personeel meer te vertrouwen

Werknemers kunnen met ideeën komen om afval te reduceren. De helft van de besparing mogen ze zelf besteden. foto **Loraine Bodewes**

Weer fluitend naar het werk

Limburgse ondernemers doen te weinig aan sociale innovatie. Dat geldt niet voor Thomas Regout in Maastricht. Daar danken ze het succes aan deze moderne manier van werken.

door **Jos Bouten**

„Thomas Regout kochten wij in 2005. Wat wij aantroffen was een bedrijf met mensen die duidelijk de weg kwijt waren. Diverse reorganisaties, nauwelijks nieuwe investeringen, geen toekomstvisie, brachten het bedrijf aan de rand van de afgrond. Het belangrijkste onderdeel van het bedrijf, de werknemers van Regout, werd niet gekend en hun kennis werd onvoldoende benut. Maar ook onze klanten werden niet gehoord en er werden geen innovaties gedaan; de vorige eigenaren hadden geen vertrouwen meer in de toekomst."

Een fragment uit een boek over Thomas Regout International in Maastricht. Geschreven door Joost van Luyken, die het bedrijf samen met Leon Moonen had gekocht.

Dit komt nooit meer goed, zou je denken. Niets is minder waar. Thomas Regout, bijna 180 jaar geleden opgericht als spijkerfabrikant, doet weer mee. Niet als spijkerfabrikant, maar als producent van geleidingssystemen. Horizontale bijvoorbeeld voor keukenkasten. Maar ook van verticale systemen voor *whiteboards*.

Eigenaar Joost van Luyken en directeur Kees Verspaandonk zijn ervan overtuigd dat de zogeheten 'sociale innovatie' op z'n minst een flinke bijdrage heeft geleverd aan het succes van de afgelopen jaren. En dat deze moderne manier van ondernemen het beste voor het bedrijf is.

Het lijkt zo logisch. Welke ondernemer wil nou niet vernieuwen? Of goed opgeleid personeel hebben? Of het personeel meer verantwoordelijkheid geven? Vooral als je weet dat je omzet en winst misloopt als je niet aan sociale innovatie doet, blijkt uit een studie van de Universiteit Maastricht en de Limburgse Werkgevers Vereniging LWV.

Daarom doet Thomas Regout aan 'open innovatie': nieuwe producten ontwikkelen met derden. Op de eerste plaats omdat ze zo de kosten kunnen delen en omdat een 'uitvinding' wellicht voor andere producten kan worden gebruikt.

De techniek in het huidige paradepaardje bijvoorbeeld, de 'balancebox' , wordt niet alleen worden gebruikt om whiteboards aan de muur omhoog en omlaag te laten schuiven. Die zelfontwikkelde techniek is ook de basis voor Japanse robots. Verspaandonk: „Het is noodgedwongen maar ook zo logisch dat wij onze technologie op andere plaatsen onder licentie inzetten

Dingen stapje voor stapje veranderen, niet meteen alles op zijn kop zetten, aldus Kees Verspaandonk.

Bij sociale innovatie hoort ook: meer verantwoordelijkheid voor de medewerkers. De directeur bepaalt niet meer van bovenaf wat er moet gebeuren. Medewerkers plannen zelf hun roosters, werken soms thuis, dragen verbeteringen voor werkprocessen aan en worden geacht met ideeën te komen. Luyken geeft een voorbeeld van dat laatste. Het viel hem op dat Thomas Regout nogal veel afval produceerde. Hij daagde de werknemers uit de afvalberg met twintig procent te verminderen, dat scheelt het bedrijf een boel geld. De helft daarvan mag het personeel naar eigen inzicht besteden. En het lukte.

Van Luyken en Verspaandonk willen van Thomas Regout een zakelijk bedrijf maken waarin het familiegevoel echter niet verloren gaat. Luyken: „Mensen komen fluitend naar het werk en gaan weer fluitend naar huis. Je geeft de mensen veel mogelijkheden, maar het moet wel leiden tot zakelijk succes."